

ger, der skulde indhentes i denne Sag, og fordi vi ikke ønskede at offentliggøre Skrivelsen, før vi havde sat os ind i Sagen, saa at vi være i Stand til at imødegå, hvad der stod i denne Skrivelse fra Protektionisternes Side. Da der altsaa gik nogle Dage hen, mødte en skønne Dag den højtærede Justitsministers Organ frem med Papirfabrikanternes Skrivelse og skældte „Social-Demokraten“ forfærdeligt ud og tog aabenbart de toldbeskyttede Papirfabrikkers Sag i Forsvar mod denne Fagforeningsformand, som havde erklæret, at denne Virksomhed meget godt kunde undvære Toldbeskyttelse. Jeg gør blot ærede Medlemmer af dette Tings Flertal opmærksomme paa, at der synes at være et Sammenspil i Gang mellem Pressen og Regeringen, som sikkert ikke tager Hensyn til Arbejderne, men som har et vist Hensyn at tage til den toldbeskyttede Industri, til den økonomiske Verden, til Finansverdenen. Der synes at være et vist Sammenspil der, som gaar ud paa at hidse Arbejderne i visse Fag op mod den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe.

Den højtærede Finansminister vilde i nogle korte Bemærkninger, som vi vekslede efter hans Tale forleden, hævde, at naar han havde sammenlignet Fagforeningernes Forlig under en økonomisk Kamp med det Forlig, som han nu forbereder, som Regeringen forbereder paa denne og andre Sager, havde han paa ingen Maade, som jeg paastod, villet sammenligne Arbejderne med Folketinget eller Regeringen. Han sagde, at han kunde lige saa godt sammenligne Arbejderne med Landstinget. Det er nu højst forunderligt, og det forekommer mig at være et fuldstændigt Tilbagetog. Intet fornuftigt Menneske kan vel falde paa at sammenligne Lønarbejdere, der staa uden Magt over Produktionsmidler, der staa med Muligheden for at lide Sult saa længe, at de til sidst ere nødte til at bøje sig, og som ikke kunne gennemføre, hvad de have moralsk og al rimelig Ret til — at ville sammenligne disse Arbejdere med Landstinget, det kunde dog vist ikke falde noget fornuftigt Menneske ind. Det eneste, som kunde ligge i denne Sammenhæng, var i Virkeligheden, at Ministeren sammenlignede Arbejderne med Folketinget eller Regeringen og Landstinget med Arbejdsgiverne. Jeg protesterede imod denne Sammenligning og pegede tillige paa, at den netop viste i Retning af det Forlig, som den højtærede Finansminister og Regeringen aabenbart forberede. Fagforeningerne kendt selv

deres Begrænsning, og de vide meget godt, at de ikke kunne omdanne Samfundet. De kunne ikke skaffe Arbejderne deres fulde Ret. Fagforeningerne have deres meget betydningsfulde, men tillige meget begrænsede Opgave. Det ere alle Fagforeninger og Socialdemokrater paa det rene med. De kunne værne Arbejderne mod de værste Overgreb, de kunne skaffe dem nogle Forbedringer, men de kunne ikke skaffe Arbejderne deres fulde Ret. Dertil behøve Arbejderne ogsaa politisk Indflydelse og derfor søge de gennem Socialdemokratiet at skaffe sig den offentlige Magt i Samfundet, for derigennem at faa den fulde Ret, Arbejdets fulde Udbytte. Men Folket har netop skaffet sig den politiske Magt gennem Folketingets Flertal og nu ogsaa gennem Regeringen, og saa kræve vi, at denne Magt anvendes til at gennemføre de store Reforme, som Folkets Flertal har krævet igennem de mange Kampaar.

Der faldt en Udtalelse fra det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), som vistnok adskillige lagde nøje Mærke til. Han talte nemlig om, hvorledes han og hans Meningsfæller i 1892 forberedte Forliget. Han sagde netop: 1892. Der var vist adskillige gamle moderate, der ikke vare saa glade ved den Udtalelse. Det var i Virkeligheden en Afsløring. Det ærede Medlem sagde videre, at de begyndte at forberede Forliget af 1894 for 16—17 Aar siden, han gentog to Gange: 16—17 Aar. Altsaa, allerede omkring 1890 begyndte Højre sammen med de moderate at forberede Forliget, det Forlig, der først blev sluttet i 1894. Fra den Tid begyndte jo Socialdemokratiet . . .

Formanden: Det ærede Medlem kommer alt for langt bort fra det foreliggende Forslag.

Borghjerg: Jeg har saa ogsaa naaet, hvad jeg vilde, nemlig at gøre opmærksom paa disse Afsløringer, som det ærede Medlem for Hillerød fremkom med, og udtale, at ligesom den ærede Finansminister den Gang sammen med os mistænkeliggjorde de gamle moderate, fordi vi havde Ret dertil, saaledes lægge vi ogsaa nu nøje Mærke til, hvad der fremkommer fra Regeringens Side, for at mane Folket til at staa agtpaaagivende . . .

Formanden: Det ærede Medlem er vedblivende altfor langt borte fra den foreliggende Sag.